

Aïsha woont in een rijtjeshuis niet ver bij oma vandaan. Het is een beetje een vreemd huis. Met veel hout aan de buitenkant.

Na het poffertjes eten in de tent hebben oma en Boaz haar thuis gebracht.

Boaz is nogal stil op de terugweg.

Na een tijdje vraagt hij:

‘Waarom heeft Aïsha’s huis geen ramen?’

‘O...’ Oma aarzelt. ‘Weet je dat niet?’

Boaz schudt zijn hoofd.

‘Het had wel ramen,’ zegt oma. ‘Maar die zijn kapot.’

‘O.’

Boaz denkt even na.

‘Hebben haar vader en moeder soms ruzie gehad?’ vraagt hij dan.

‘Hoezo?’

‘Dat iemand een stoel omgooide en dat die stoel tegen het raam aan kwam of zo?’

‘Nee, dat denk ik niet...’

Oma zucht.

Heel diep.

Twee keer.

Ze gaat iets zeggen, maar het duurt nog even.

‘Ik zou willen dat het anders was, Bo,’ zegt ze dan. ‘Maar de ramen van Aïsha’s huis zijn twee dagen geleden ingegooid door mensen uit het dorp.’

Van schrik staat Boaz stil.

‘Per ongeluk?’ vraagt hij.

Oma zucht weer.

‘Nee. Helaas,’ zegt ze. ‘Het was niet per ongeluk.’

‘Oma! Dat lieg je!’ roept Boaz uit. Hij trekt aan oma’s jas. Alsof hij haar op andere gedachten wil brengen. ‘Dat kan niet! Dat mag niet!’

‘Nee, het mag absoluut niet. Daarom zijn die mensen ook opgepakt door de politie. Maar het is echt gebeurd. Het heeft in de krant gestaan.’

‘Waarom?’ roept Boaz. ‘Waarom doen mensen dat?’ De tranen staan in zijn ogen. ‘Bestaat er dan iemand die een hekel heeft aan Aïsha? Dat kan toch niet?!’

‘Nee, dat kan niet,’ zegt oma. ‘Iemand kan geen hekel hebben aan Aïsha. Dat is onmogelijk.’

‘Aan haar moeder dan? Of haar vader?’

‘Ik denk ook niet dat mensen een hekel hebben aan Aïsha’s moeder of aan haar vader. Ik denk zelfs dat de mensen die hun ramen in hebben gegooid, Aïsha en haar familie niet eens kennen.’

‘Waarom doen ze het dan???’

Oma pakt Boaz bij de hand en trekt hem zachtjes mee naar een bankje. ‘Kom even zitten,’ zegt ze.

Ze wrijft over Boaz’ rug. Tot hij een beetje is gekalmeerd.

‘Ik weet het niet precies natuurlijk,’ zegt oma na een tijdje, ‘maar ik denk dat de mensen die de ramen van Aïsha’s huis hebben ingegooid, bang zijn voor de vluchtelingen.’

Boaz schudt langzaam zijn hoofd.

Dat gelooft hij niet.

Hoe kan je nou bang zijn voor vluchtelingen?!

Maar wacht even.

Zijn gedachten blijven ergens aan haken...

Vluchtelingen.

Aïsha en haar familie.

Hij schudt nog eens met zijn hoofd.

En nog een paar keer.

‘Aïsha is geen indiaan hè?’ vraagt hij dan.

‘Nee, lieve schat.’

Boaz knikt.

Hij wist het eigenlijk wel.

Maar het zou zo leuk zijn geweest.

‘Wat is ze dan?’ vraagt hij.

‘Ze is Aïsha. En ze komt uit Syrië.’

O ja.

Syrië.

‘Heb je daar wel eens iets over gehoord?’ vraagt oma. ‘Over de oorlog in Syrië? En dat zoveel mensen moesten vluchten voor de bombardementen?’

Jawel. Dat heeft Boaz wel eens gezien in papa’s krant. Foto’s van platgebombardeerde huizen.

En ook wel eens op het jeugdjournaal.

Daar zag hij mensen die met een rubberboot de zee probeerden over te steken. Sindsdien durft hij niet meer naar het jeugdjournaal te kijken, zo verschrikkelijk waren die beelden.

‘Is Aïsha ook met zo’n rubberboot gekomen?’ vraagt hij.

‘Nee, gelukkig niet. Dat is haar bespaard gebleven.’

Arme Aïsha.

En arme moeder en vader en zus en oma van Aïsha.

Ze moesten vluchten voor de oorlog.

Ze moesten hun eigen land verlaten. En hun familie. En hun vrienden.

En nu hebben mensen uit het dorp ook nog de ramen van hun huis ingegooid. Waarom?

Waarom doen mensen zoiets gemeens?

Waarom zijn mensen bang voor vluchtelingen???

‘Ik moet het misschien iets preciezer uitleggen,’ zegt oma. ‘Ik denk dat die mensen niet bang zijn voor de vluchtelingen zelf, maar meer voor hun godsdienst en voor hun aantal...’

Hè?

Godsdienst?

Dat is toevallig.

Daar weet Boaz wel iets van af.

‘Juf Annet zegt: *godsdienst, dat zijn verhalen. Het is niet de waarheid!*’

‘Ja, zo denk ik er ook over,’ zegt oma. ‘Maar dat vindt niet iedereen. Er bestaan ook heel fanatieke mensen die vinden dat iedereen moet geloven wat zij geloven.’

‘Wat betekent *fanatiek*?’

‘Dat ze ruziemaken. En dat ze anderen niets gunnen.’

Boaz moet hier even over nadenken.

‘Komen die fanatieke mensen uit Syrië?’ vraagt hij dan.

‘Eh... er komen er vast ook wel een paar uit Syrië,’ zegt oma aarzelend, ‘... maar er zijn ook fanatieke Nederlanders die uit Nederland komen, of uit Afrika of Azië. En je hebt ook fanatiekelingen in andere landen van Europa en in Amerika...’

‘Ook in Noord-Amerika?’

Oma knikt.

‘O.’

‘Ja...’

‘Ben jij bang voor ze, oma?’

‘Ach, weet je, Bo...’ Oma slaakt weer een zucht. ‘We hebben hier heel goede politiemensen die hen in de gaten houden. Ik vind dat we niet bang moeten zijn.’

Het wordt een beetje koud op het bankje.

‘Kom,’ zegt oma. ‘Dan breng ik je naar papa en mama.’

Terwijl ze naar huis lopen, herinnert Boaz zich opeens het verhaal uit het Maya-boek.

‘Er bestaan ook fanatieke *goden*,’ zegt hij. ‘Zoals de goden van de Oude Maya’s. Die hakten je kop er al af als je een beetje te veel lawaai maakte.’

‘Ik bedoel maar...’

‘Wat bedoel je, oma?’

‘Fanatiekelingen zijn er altijd geweest. Door de eeuwen heen,’ zegt oma. ‘Maar er bestaan gelukkig oneindig veel méér vriendelijke, verstandige mensen.’